

Rhodos 2013

Deel 7

Wegens big brother is watching over you, spreek ik over luitjes uit het Oostblok.
Hun eetgedrag in de eetzaal is meer dan verschrikkelijk.

Met hele families bezetten ze één tafel. Dat is op zich niet zo erg. Maar dan begint het.
Borden met allerlei gerechten worden volgestapeld, evenals de glazen jus d'orange of wijn. Half afgegeten inhoud van de borden laten ze weghalen door de kelners en laden een nieuw bord vol.
Een man heeft het gepresteerd dat hij eerst twee kleine flesjes gaat vullen voor buiten en krijgt een waarschuwing van de chef de protocol. Drank kan je namelijk overal in het hotel in kleine optrekjes gratis krijgen.

Tot onze verbazing trekt hij zich daar niets van aan.
Twee minuten later staat hij weer bij een machine om een literfles met drank te vullen. Het is werkelijk ongehoord!

Soms lijkt het wel de Hongerwinter, want iedereen (inclusief de luitjes uit het Oostblok) staan in rijen opgesteld om toegang te krijgen tot de eetzaal.

Vandaag zoals gewoonlijk heel vroeg lekker op mijn balkonnetje met mijn kopi tubruk. Hoe prachtig is de zonsopgang, elke keer toch weer anders. Ik kijk dan naar de schitterende vlucht duiven die elk op zich van benedenuit een andere kleur hebben. De mussen kibbelen en masse zoals gewoonlijk in een boom om daarna uiteen te gaan. Deze mussen zijn heel schuw, want ik heb geprobeerd ze wat van mijn koekjes te geven, maar geen een durft het aan.

Ik heb nog spierpijn van het vele lopen en heb een dagje aan zee doorgebracht. Ik geef mij wel op om de dans Sirtaki te leren. Oh, hoe heb ik ernaar uitgekeken. Het actieteamlid maakt het ons groepje niet makkelijk, vooral wanneer de muziek sneller speelt. Wij gaan langs de rand van het zwembad en moeten, ook dat nog, over de brug van het zwembad al dansend op. De ene dame die naast mij staat, glibbert van de zonnebrandolie en ik heb moeite haar vast te houden.

Op advies van de aardige jonge Nederlandse gaan wij die avond eten in een restaurant aan de overkant van de straat. Het restaurant staat bekend om de door de eigenaresse zelfgemaakte moussaka.

Enfin pakkie deftig gaan we er heen. Het wordt een debacle. Alle tafeltjes zijn keurig gedekt, maar niemand te zien.

Dan toch maar naar het restaurant. Ik heb daar een heel aardige serveerster ontmoet die dol is op kinderen en met iedere gast tijd maakt voor een praatje. Zij is perplex mij te zien. We zijn natuurlijk een paar dagen niet in het hotel gesignaleerd. Ik word op z'n Grieks omarmd en krijg ook klapzoeven op mijn wang. 'Wish you luck' zegt ze nog.

Ik heb het aardig koud. De voorstellingen van het actieteam zijn praktisch aan zee en al is het dan nog redelijk warm, de koude wind aan zee maakt het geheel fris.

Ik trek mijn enige spijkerbroek aan, mijn skisokken en twee T-shirts, waarvan de een met korte- en de andere met lange mouw. Niemand die daarop let, zo in het halfdonker.

Wat doet het actieteam toch van alles om ons bezig te houden. We gaan naar de hitparade. Op weg daarheen ontmoeten wij een vreemd figuur in de hal van het hotel die griezelig achter een grote pot in de hal zich half heeft verstopt.

Er worden altijd uit de bezoekers mensen gevraagd om mee te doen. Peter, die aan de zijkant van het theater foto's probeert te maken, krijgt te horen dat hij een paparazzi is hahaha.

De volgende dag is de rukwind weer gaan liggen. We doen het nu kalmpjes aan. Peter koopt als verrassing een fles goede wijn voor mij. De wijn in het hotel is gratis, maar is namelijk al tig keer vermengd met water. Ook koopt Peter twee sloffen sigaretten.

Het kan niet op, want ik mag bij de sieradenwinkel een stel gouden oorhangers uitzoeken. Ik ben daar heel blij mee.

Terwijl ik nauwelijks de volgende dag mijn ogen heb geopend, zie ik een kakkerlak. Ik pak de spuitbuis, maar deze is zo link om onder de kledingkast te kruipen. Ik gebruik alle handdoeken die beschikbaar zijn om de hele onderkant te barricaderen, evenals de buitendeur naar de hal. Zie ik dat kreng gewoon weer tevoorschijn komen en ik blijf spuiten. Op een gegeven

moment heb ik de kakkerlak zover dat hij op zijn rug ligt en dan kan hij geen kant meer op, is mijn ervaring. Doodtrappen heeft geen zin, want de eitjes komen gewoon uit.

We gaan warming up in de zon bij het strand. Mijn strandstoel trek ik zover mogelijk in de schaduw van een boom. Na onze siësta wordt het tijd om de koffers alvast in te pakken. Ik besluit onze strandhanddoeken weg te geven aan het schoonmaakmeisje. Ze drukt van dankbaarheid de handdoeken tegen haar borst. Ik schrik mij een ongeluk wanneer ik naar haar op zoek ga. Ze is net bezig met stoffer en blik de scherven op te ruimen van een enorm gat in de grote voorruit. Helaas kan zij niet uitleggen wat er is gebeurd want een spoor van bloed leidt vanaf de ingang van de kamer naar de voorruit.

Ik leg alvast de kleren opzij die wij aan zullen trekken voor vertrek. Het vlinderschilderijtje bergt Peter op in de medicijnkoffer die praktisch ook al leeg is.

De laatste dag komt de bijzondere vlinder, warm roodbruin van onderen, naar mij toevliegen, alsof het afscheid

wilt nemen. Opnieuw fotograferen lukt opnieuw niet, maar alleen het gebaar van de vlinder ontroert mij. Deze vlinder is een andere die Peter heeft kunnen fotograferen. Beide vlinders, deze en de warm roodbruine zijn bij mij langs gevlogen toen ik op mijn terras zat.

Wij worden weer apart met de taxi naar het vliegveld gebracht. In La Hague Rotterdam Airport komt Patrick ons halen. Wij zijn weer thuis. We hebben een fantastische tijd gehad in Rhodos. Samen veel gelachen en veel beleefd.

Einde.
Mila Boom-Schenkhuizen

